

Arrest

nr. 169 739 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst. U bent op 21 april 1975 geboren in Bagdad. U hebt uw hele leven in Bagdad gewoond. In uw jeugd woonde u in Hay al-Salam in Bagdad. Later verhuisde uw familie naar Hay al-Jihad. U bent sjiïet. U bent getrouwd met (R.N.A.A.-S.) (O.V. 8.083.721; CGVS 15/30973). Samen hebben jullie drie minderjarige kinderen (O.V. 8.083.721).

Van 1992 tot aan de val van het regime van Saddam Hussein was u actief in het leger. U was boodschapper en gaf berichten door tussen uw eenheid en het lokale hoofdkwartier.

Na de val hebt u zich in 2007 opnieuw bij het leger aangesloten. Na een opleiding van vier maanden werd u in het voorjaar van 2008 in de wijk Sadr City gestationeerd. Het leger trad er in die periode hard

op tegen het Mehdileger, een sjjiitische militie. U bevond zich in een gevaarlijke situatie en besloot uw carrière in het leger niet verder te zetten. U hebt nooit problemen gehad omwille van uw vroegere werk bij het leger.

In 2009 of 2010 hebt u een kopiezaak geopend waar u ook kantoorartikelen, wenskaarten en cadeautjes verkocht. In december 2013 kwamen twee leden van de sjjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq uw winkel binnen. Ze eisten dat u hen informatie verschaft over bepaalde personen. Ook wensten ze simkaarten te kopen zonder zich te identificeren. U weigerde aan hun eisen tegemoet te komen. Daarop vertrokken uw bezoekers.

Op 5 januari 2014 ontsnapte uw zoontje Ahmed ternauwernood aan een ontvoering. Het kind had zich losgemaakt van de hand van zijn moeder. Niet veel later zag uw vrouw een vreemde man met uw zoontje. Ze heeft geroepen en kon het kind bevrijden. Zo werd een ontvoering verijdeld. De belager is ontkomen. Uw vrouw diende klacht in bij de politie naar aanleiding van dit incident, maar zonder resultaat.

In de dagen die volgden op dit incident ging u niet meer werken. U vermoedde immers dat de man die uw zoontje trachtte te ontvoeren ook lid was van Asa'ib Ahl al-Haq. Deze groepering zou zich willen wreken omdat u niet met hen wilde samenwerken. U was van plan uw wijk te verlaten. Na enige tijd kon u uw vrouw overhalen om te verhuizen. U was van plan uw zaak te verkopen. Daarom begaf u zich op 9 januari 2014 opnieuw naar uw winkel. Rond acht uur 's avonds kwamen vier gewapende leden van Asa'ib Ahl al-Haq binnen. Ze hebben u geslagen en onder dwang meegenomen naar een onafgewerkt huis. Daar werd u opnieuw geslagen. Er werd u gevraagd waarom u weigerde met Asa'ib Ahl al-Haq samen te werken. De volgende avond wilde Asa'ib Ahl al-Haq u overbrengen naar een voor u onbekende bestemming. Bij een controlepost zagen de leden van Asa'ib Ahl al-Haq zich echter genoodzaakt te vluchten voor de overheid. Ze lieten hun wagen, met u in de koffer, in de steek. Zo werd u bevrijd. Diezelfde dag nog dook u onder bij uw tante in Hay al-Bayaa. U belde uw familie op en zorgde ervoor dat ook uw vrouw en uw kinderen uw huis in Hay al-Jihad verlieten en bij familie in Hay al-Ilam onderdoken.

Omwille van uw problemen met Asa'ib Ahl al-Haq hebt u op 20 maart 2014 samen met uw vrouw en kinderen Irak verlaten. Jullie reisden naar Turkije, waar jullie zich vluchteling verklaarden bij UNHCR. Eind mei 2015 bent u alleen vanuit Turkije verder gereisd. U kwam op 24 juni 2015 in België aan. De dag erna vroeg u asiel aan. Uw vrouw en kinderen vervoegden u in België op 23 oktober 2015. Een dag later vroeg uw vrouw asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag en die van uw vrouw, legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, afgegeven op 8 december 2013, de identiteitskaarten van uw vrouw en kinderen, allemaal afgegeven op 10 juni 2013, uw voedselrantsoenkaart, afgegeven op 2 oktober 2013, uw woonstkaart, afgegeven op 15 april 2010 (jaartal slecht leesbaar), uw pensioenkaart, afgegeven op 10 december 2013, uw paspoort, afgegeven op 31 mei 2011, de paspoorten van uw vrouw en kinderen, afgegeven op 20 juni 2013 en op 24 juni 2013, uw nationaliteitsbewijs, afgegeven op 8 februari 2009, de nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen, allemaal afgegeven op 6 juni 2013, acht foto's waarop een man met littekens op de rug te zien is, zonder afgifte datum, een medisch attest van een psycholoog, afgegeven op 18 maart 2014, een voorschrift voor medicatie van dezelfde psycholoog, afgegeven op 8 maart 2014, een attest van het Universitair ziekenhuis van Brussel dat stelt dat u op 19 januari 2016 aanwezig was voor een consultatie, afgegeven op 19 januari 2016, geboorteaktes van uw drie kinderen, twee met onleesbare afgifte data en één zonder afgifte datum, uw huwelijksakte, afgegeven op 10 mei 2005, attesten van UNHCR Turkije van uw vrouw en drie kinderen, afgegeven op 21 juli 2015, een kopie van uw eigen attest van UNHCR Turkije, afgegeven op 24 maart 2014, en een kopie van een vorig UNHCR attest van uw dochter, eveneens afgegeven op 24 maart 2014, een document van de politie van Hay al-Jihad over de poging tot ontvoering van uw zoontje, afgegeven op 5 januari 2014, en een kopie van een document van de rechtbank van Al-Bayaa over dezelfde zaak, afgegeven op 8 januari 2014.

Bij een terugkeer naar Irak vreest u gedood te worden door Asa'ib Ahl al-Haq.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U hebt de vervolgingsfeiten die u inroept immers niet aannemelijk gemaakt. U verklaart dat er in december 2013 twee mannen van Asa'ib Ahl al-Haq in uw winkel kwamen.

Ze eisten dat u informatie zou geven over bepaalde personen en ze wensten simkaarten te kopen zonder zich te identificeren. U weigerde met hen samen te werken (CGVS 15/15905, p. 14). Er zijn

echter elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo kan u niet aangeven op welke datum dit incident plaatsvond (CGVS 15/15905, p. 17). U vertelt over Asa'ib Ahl al-Haq dat het een criminele bende is die zich schuldig maakt aan diefstal, ontvoering en afpersing (CGVS 15/15905, p. 5). U stelt nog dat Asa'ib Ahl al-Haq samenwerkt met de Iraakse overheid (CGVS 15/15905, p. 6). In het licht van deze verklaringen is het weinig aannemelijk dat Asa'ib Ahl al-Haq uw diensten nodig zou hebben om informatie te verzamelen over bepaalde personen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u, die wist dat de mensen in uw winkel leden waren van Asa'ib Ahl al-Haq (CGVS 15/15905, p. 16), en die de wrede reputatie van deze groepering kende (CGVS 15/15905, p. 5), durfde te weigeren met hen mee te werken. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat u hen niet wilde helpen om anderen kwaad te doen (CGVS 15/15905, p. 17), zonder de onwaarschijnlijkheid van de situatie uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling gezet.

Bovendien stroken uw verklaringen over dit incident niet met die van uw echtgenote. Zij stelt immers dat de leden van Asa'ib Ahl al-Haq u vroegen om kopieën van identiteitsdocumenten (CGVS 15/30973, p. 15), terwijl u zegt dat Asa'ib Ahl al-Haq in het algemeen vroeg om informatie over mensen door te geven, zonder op dat moment te bepalen over wie het precies ging (CGVS 15/15905, p. 16). Deze incoherentie tast de geloofwaardigheid van uw beweringen nog verder aan. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door uw bewering dat u daags nadien de bedreiging niet meer serieus nam. Later zou u het incident zelfs vergeten zijn (CGVS 15/15905, p. 17). In het licht van de door u gekende reputatie van Asa'ib Ahl al-Haq en hun eis tot samenwerking aan uw adres, is het niet aannemelijk dat u dit incident niet serieus genomen zou hebben en zelfs vergeten zou zijn.

U verklaart dat zowel de poging tot ontvoering van uw zoontje als uw eigen ontvoering oorzakelijk verbonden zijn met deze eerste gebeurtenis (CGVS 15/15905, p. 15, p. 19). Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan dit incident dat u in december 2013 situeert, kan bijgevolg ook aan de twee andere gebeurtenissen geen geloof meer gehecht worden. Los daarvan worden uw verklaringen over deze twee gebeurtenissen ook gekenmerkt door elementen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid.

Over de ontvoeringspoging van uw zoontje verklaart u aanvankelijk dat dat gebeurde toen uw vrouw zich vanuit haar ouderlijk naar de winkel begaf om luiers te kopen. Toen ze terugkeerde zou zij gezien hebben hoe een gemaskerde man uw zoontje bij de hand nam (CGVS 15/15905, p. 14). Kort daarna stelt u echter dat deze ontvoeringspoging gebeurde toen uw vrouw met haar zus stond te praten bij de voordeur van haar ouderlijk huis (CGVS 15/15905, p. 18). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u dat uw vrouw naar de winkel geweest was (CGVS 15/15905, p. 18), zonder evenwel de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bovendien stelt u nog dat uw vrouw even dacht dat uw zoontje bij een kennis was die met hem speelde (CGVS 15/15905, p. 18), wat onaannemelijk is in het licht van uw eerdere bewering dat de man die uw zoontje mee wilde nemen gemaskerd was (CGVS 15/15905, p. 14). Wanneer u daarop gewezen wordt, zegt u alleen 'Nee' (CGVS 15/15905, p. 18), zonder enige bijkomende uitleg. Deze elementen versterken de ongeloofwaardigheid van uw beweringen.

Ook de verklaringen uw vrouw zijn niet eenduidig wanneer ze spreekt over de poging tot ontvoering van uw zoontje. Zo stelt ze aanvankelijk dat dit gebeurde toen ze onderweg was naar haar ouders (CGVS 15/30973, p. 16). Later zegt uw vrouw dat ze haar ouderlijk huis al bereikt had en dat ze naar de winkel wilde gaan toen het incident plaatsvond (CGVS 15/30973, p. 17). Deze incoherentie tast de geloofwaardigheid van jullie beweringen opnieuw aan.

Gevraagd waarom men uw zoontje wilde ontvoeren, zegt u nog dat één van de mogelijkheden is dat het als reactie was op de aangifte bij de politie (CGVS 15/15905, p. 18). Wanneer opgemerkt wordt dat deze aangifte pas gebeurd kan zijn nadat het incident plaatsvond, en dus geen oorzaak kan zijn geweest, moet u toegeven dat dat klopt (CGVS 15/15905, p. 18-19). Dat u zich in dit element vergist, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de ontvoeringspoging van uw zoon.

U legt wel documenten neer waarmee u uw verklaringen over deze ontvoeringspogingen wil ondersteunen. Deze documenten van de politie en van de rechtbank zijn echter onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. De bewijskracht van deze stukken wordt nog ondermijnd doordat u, naar de inhoud van de stukken gevraagd, aanvankelijk stelt dat ze over uw eigen ontvoering gaan (CGVS 15/15905, p. 12).

Daarmee geconfronteerd, zegt u simpelweg dat u over uw eigen ontvoering geen documenten hebt, zonder de aangehaalde incoherentie uit te klaren. Wanneer om meer informatie over de documenten

gevraagd wordt, zegt u nog dat uw vrouw aangifte gedaan heeft. U zou boodschappen aan het doen geweest zijn. U situeert dat in december 2013 (CGVS 15/15905, p. 12). Deze tijdsaanduiding strookt niet met uw latere bewering dat de ontvoeringspoging van uw zoon op 5 januari 2014 plaatsvond (CGVS 15/15905, p. 13). Dat tast niet alleen de geloofwaardigheid van uw beweringen aan, maar tegelijk ook de bewijswaarde van de documenten. De bewijskracht van deze documenten wordt nog verder ondermijnd doordat er in beide stukken sprake is van tweeaders, terwijl u en uw vrouw allebei slechts over één ontvoerder spreken.

Over uw eigen ontvoering tenslotte, zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. Zo verklaart u in het begin van uw gehoor op het CGVS dat u pas na tien dagen vrij kwam na uw ontvoering (CGVS 15/15905, p. 7), terwijl u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op een later tijdstip tijdens het gehoor op het CGVS telkens stelt dat u de dag na uw ontvoering bevrijd werd (vragenlijst CGVS 15/15905, vraag 5 & CGVS 15/15905, p. 15). Wanneer u de kans krijgt om deze tegenstrijdigheid uit te klaren, houdt u vol dat u op 9 januari ontvoerd werd en daags nadien vrijgelaten werd (CGVS, p. 21). Het vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Ook uw vrouw spreekt zichzelf, en u, tegen wanneer ze spreekt over uw ontvoering. Zo zegt ze aanvankelijk dat u op 8 januari ontvoerd werd (CGVS 15/30973, p. 11), terwijl ze later, net als u, de ontvoering op 9 januari situeert (CGVS 15/30973, p. 20). Ook deze incoherentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweringen. Bovendien zijn uw verklaringen en die van uw echtgenote ook op andere punten uiteenlopend. Zo verklaart u dat u de mannen die u uit uw winkel meenamen niets zeiden (CGVS 15/15905, p. 20). Uw vrouw stelt daarentegen dat uw ontvoerders zeiden dat ze leden van Asa'ib [Ahl al-Haq] waren. Ze zouden gevraagd hebben waarom uw man niet wilde meewerken (CGVS 15/30973, p. 21). Opnieuw wordt de geloofwaardigheid van jullie beweringen aangetast.

Nog blijkt uit informatie die op het CGVS beschikbaar is dat de militia Asa'ib Ahl al-Haq voldoende mensen heeft die op vrijwillige basis met hen meewerken. Al bij al komt het niet geloofwaardig over dat Asa'ib Ahl al-Haq u zou willen dingen met hen mee te werken terwijl zij beroep kunnen doen op mensen die dat graag doen. Het is evenmin geloofwaardig dat Asa'ib Ahl al-Haq zich in een dergelijk geval van iemand die weigert mee te werken, zich zou bezighouden met een individuele vervolgingscampagne. Dit zou een zeer inefficiënte en kostbare manier van werken zijn die weinig of geen resultaat zou opleveren. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat Asa'ib Ahl al-Haq zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zou hebben gekeerd.

Omwille van al de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Uit uw opmerking dat u jarenlang in het leger actief bent geweest voor de val van het regime van Saddam Hussein, en opnieuw in de periode 2007-2008, kan geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden. U verklaart immers dat u nooit problemen hebt ondervonden omwille van uw werk bij het leger (CGVS 15/15905, p. 10).

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. U legt immers in hoofdzaak identiteitsdocumenten neer die hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst en die van uw familie kunnen ondersteunen. Deze elementen staan in deze niet ter discussie. De documenten van UNHCR Turkije ondersteunen enkel uw verklaringen over het tijdstip van uw vertrek uit Irak en over uw verblijf in Turkije. Ook deze elementen worden hier niet betwist. Wat betreft het attest en het geneesmiddelenvoorschrift van de psycholoog uit Bagdad, moet opgemerkt worden dat er weinig waarde aan deze documenten gehecht kan worden. Om te beginnen moet hier opgemerkt worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Bovendien stelt u dat u deze psycholoog slechts twee keer raadpleegde (CGVS 15/15905, p. 2). In het licht van deze opmerking kunnen vraagtekens geplaatst worden het stellen van een diagnose. Bovendien staat in het door u aangeleverde attest niet dat u gediagnosticeerd bent met depressie, zoals u beweert (CGVS 15/15905, p. 2), somt het attest enkel symptomen op. U stelt dat u depressief geworden bent als gevolg van de door u beweerde ontvoering (CGVS 15/15905, p. 2). Over dit verband is niets terug te vinden in de inhoud van de door u neergelegde stukken. Ook de data op de attesten doen afbreuk aan de bewijskracht ervan. Zo dateert het geneesmiddelenvoorschrift van een eerdere datum dan het attest over uw symptomen.

Bovendien zijn beide attesten kort voor uw vertrek uit Irak afgegeven, wat erop wijst dat u deze attesten louter bent gaan halen met het oog op uw asielaanvraag. De bewijswaarde van deze stukken wordt zo nog verder ondermijnd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarom het CGVS zich baseert is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich inzake de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel op de "SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Verzoeker betoogt:

"(...)

Aangezien uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in gevaar is in het land van herkomst.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst inderdaad niet als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er integendeel sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolgung'.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar **de onwil of de onbekwaamheid van de overheid** om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In het geval van verzoekende partij heeft hij net daarvan te lijden, maar de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren, dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen.

*Die vrees heeft verzoekende partij meegenomen naar België waar hij bescherming zocht. Voorafgaandelijk aan de bespreking van de door het Commissariaat-Generaal aangevoerde argumenten wenst verzoekende partij eerst op te merken dat de weergave van de feiten door de Commissaris-Generaal nogal erg beknopt en sec is, met weglating van belangrijke details. Verzoekende partij benadrukt evenwel dat hij in zijn voorgaande interviews telkens **veel informatie** heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden. Om die reden verwijst verzoekende partij naar hetgeen hij in de voorgaande procedure verklaarde, en is hij van mening dat het Commissariaat-Generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond. Verzoekende partij vraagt zich terecht af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men er zelfs niet in slaagt om een correcte weergave van de feiten te geven. De bestreden beslissing is dan ook uiterst onduidelijk en zeer karig wat haar motivering betreft, dit terwijl een voldoende grondig onderzoek moet worden gevoerd over het volledige dossier.”*

Betreffende het incident in zijn winkel, doet verzoeker gelden:

“Vooreerst dient verwezen te worden naar het feit dat verzoekende partij in het kader van de voorafgaande procedure reeds benadrukte dat een aantal leden van Asa’lb Ahl al-Haq alleen opereren en voor zichzelf werken binnen de organisatie zonder gevolmachtigd te zijn door de regering. Zij wensen op die manier meer informatie en aldus ook meer macht te verwerven. Verzoekende partij werd in de gegeven situatie geconfronteerd met een bijzonder moeilijke tweestrijd. Enerzijds vreesde hij terecht voor represailles van Asa’ib Ahl al-Haq, anderzijds zou hij, indien hij was tegemoet gekomen aan de eisen van de organisatie, vervolgd geweest zijn door de regering wegens het niet naleven van de wettelijke verplichtingen aangaande de verkoop van simkaarten en het verspreiden van informatie. Bovendien vroeg Asa’lb Ahl in het algemeen om informatie over mensen weer te geven. Verzoekende partij wou niemand in gevaar brengen.”

Waar hem wordt verweten dat zijn verklaringen over voormeld incident niet stroken met deze van zijn echtgenote, voert verzoeker aan:

“De echtgenote van verzoekende partij benadrukt nochtans dat zij aan het Commissariaat –Generaal wel degelijk meedeelde dat het incident over simkaarten ging. Zie verklaring echtgenote pagina 14: “Zij vroegen hem om informatie te geven over bepaalde mensen daarnaast wouden zij een paar simkaarten hebben (...)” Vervolgens verklaart de echtgenote: “Mijn man scant identiteitsdocumenten van vele klanten en ze vroegen hem om die kopieën door te geven, dat zei mijn man tegen mij.” Het lijkt wel alsof het Commissariaat-Generaal doelbewust op zoek gaat naar tegenstrijdigheden en hierbij enkele op zichzelf staande uitspraken vergelijkt zonder de verklaringen van betrokken in hun geheel te gaan beschouwen. Het Commissariaat-Generaal creëert op die manier zelf tegenstrijdigheden die er niet zijn.”

Aangaande zijn ontvoering, stelt verzoeker:

“Verzoekende partij benadrukte dienaangaande reeds dat dit een loutere vergissing betreft en dat hij daadwerkelijk daags na zijn ontvoering bevrijd werd. Vervolgens maakt het Commissariaat-Generaal zich er al te gemakkelijk van af door te stellen dat het vasthouden aan één van de versies van de verklaringen niet volstaat om de tegenstrijdigheid uit te klaren.”

Verder wenst verzoeker over de strijdigheid in de verklaringen van zijn vrouw omtrent zijn eigen ontvoering en de strijdigheid in zijn eigen verklaringen over de ontvoering van zijn zoon te verduidelijken *“dat dit wederom loutere vergissingen betreft, dewelke allerminst kunnen doorwegen in de beoordeling van zijn asielrelaas. Verzoekende partij heeft telkenmale duidelijk omljnd dat de feiten zich situeerden nà de kerstperiode. De asielaanvraag van verzoekende partij weigeren omdat er klaarblijkelijk een loutere vergissing heeft plaatsgevonden met betrekking tot voormelde data is absurd. Verzoekende partij probeert de tragische gebeurtenissen zo veel mogelijk te verdringen. Het is dan ook perfect begrijpelijk dat hij zich af en toe vergist heeft.”*

Wat betreft de tegenstrijdigheden inzake de poging tot ontvoering van zijn zoon, doet verzoeker gelden:

“Zo zou de echtgenote van verzoekende partij aanvankelijk gesteld hebben dat het incident plaatsvond toen ze onderweg was naar haar ouders terwijl ze later verklaarde dat ze haar ouderlijk huis al bereikt had en dat ze naar de winkel wilde gaan toen het incident plaatsvond. De zaken dienen enigszins genuanceerd te worden. Het Commissariaat-Generaal gaat immer totaal voorbij aan het feit dat het ouderlijk huis van de echtgenote van verzoekende partij zich vlakbij de winkel

en privéwoning van betrokkenen bevindt. De feiten speelden zich dan ook af in de buurt van zowel de winkel van verzoekende partij als het ouderlijk huis van diens echtgenote. De echtgenote van verzoekende partij kwam van bij haar ouders en toen zij bij haar woning aankwam werd de deur geopend door haar zus. Op dat moment glipte zoon Ahmed naar buiten waarna de organisatie hem poogde te ontvoeren. De schoonzus van verzoekende partij zette het op een schreeuwen waardoor heel wat omstanders ter plaatse kwamen. Op die manier werd de ontvoeringspoging verijdeld. Het Commissariaat-Generaal staart zich blind op details die er ter zake niet toe doen.”

Omtrent de verklaringen van zijn echtgenote inzake zijn ontvoering, betoogt verzoeker:

“De echtgenote van verzoekende partij betwist ten stelligste tijdens het interview zulke zaken gezegd te hebben! Deze werden dan ook ten onrechte neergeschreven in het gehoorverslag.”

Verder voert verzoeker aan dat zich een gebrekkige vertaling door de tolk voordeed tijdens het interview. Hij stelt in deze:

“Verzoekende partij wenst melding te maken van het feit dat de aanwezige tolk bij zijn interview hem niet begreep en bijgevolg verschillende zaken gebrekkig vertaalde. Verzoekende partij begreep de tolk wel, maar de tolk begreep hem niet.

Wellicht zijn een aantal vermeende tegenstrijdigheden, dewelke overigens niet voldoende zijn om het asielaanvraag van verzoekende partij in vraag te stellen, te wijten aan de gebrekkige vertaling door de tolk.”

Voorts voert verzoeker aan:

“Ten slotte is nog van belang dat verzoekende partij zijn naam liet wijzigen zodat hij niet langer tot de groepering van de soennieten behoorde. De beslissing van het Commissariaat-Generaal is ter zake stilzwijgend, terwijl dit nochtans uitermate relevante informatie betreft in het kader van het oordeel om verzoekende partij en zijn echtgenote al dan niet de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.”

Verzoeker concludeert:

“Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Een aantal gegevens worden door het Commissariaat-Generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de voorgaande procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Verzoekende partij begrijpt totaal niet hoe zijn nochtans omvangrijke en zeer gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard.

Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens zoals hierboven in het feitenrelaas reeds uiteengezet werd.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus op de **“SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2, 3 EN 5 LID 1 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN 4 NOVEMBER 1950 TER VRIJWARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN (E.V.R.M.)”**.

Volgens hem verplicht de bestreden beslissing hem *de facto* om terug te keren naar Irak. Derhalve zal hij op basis van deze beslissing onderworpen worden aan handelingen die ingaan tegen de rechten van de mens. Verzoeker verwijst in deze naar hetgeen reeds werd uiteengezet in het feitenrelaas.

2.1.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel omtrent de weigering van de vluchtelingenstatus op de schending van het redelijkheidsbeginsel.

Hij benadrukt dat hij zijn asielmotieven klaar en duidelijk uiteenzette. Tevens stelt hij dat een zorgvuldig onderzoek nooit tot een weigering van de vluchtelingenstatus had geleid.

Verzoeker is van mening dat de stelling van verweerder *“slechts de onwil of onkunde van het Commissariaat-Generaal aantoon om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond”*.

“Verzoekende partij heeft de stellige indruk dat het Commissariaat-Generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt. Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asiendossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn !”

2.1.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op de *“SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING”*.

Hij verwijst naar het Belgische reisadvies inzake Irak. *“Hieruit blijkt dat de situatie in geheel Irak zeer onveilig is en het geenszins aangewezen is om er iemand naartoe te sturen. **Wat men aan zijn eigen bevolking afraadt, kan men onmogelijk opleggen aan iemand van andere origine!***

Bij een zelfmoordaanslag opgeëist door Islamitische Staat kwamen op zondag 6 maart 2016 zeker 60 mensen om het leven. Een week voordien waren er nog twee zelfmoordaanslagen in de buurt van Bagdad waarbij 70 mensen om het leven kwamen.

Afgelopen woensdag 9 maart 2016 voerde de Turkse luchtmacht luchtaanvallen uit op basissen van de verboden Koerdische PKK.

Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af.

Voor verzoekende partij telt maar één ding : zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar Irak zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.1.5. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: een foto (bijlage 3) en enkele persartikels (bijlagen 4 en 5).

2.2. Verweerder legt op 4 mei 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.3.2. De procedure voor de commissaris-generaal is geen juridische procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.3.3. Waar verzoeker, verwijzende naar een aantal artikelen uit het EVRM, aanvoert dat de bestreden beslissing hem *de facto* verplicht om terug te keren naar Irak en hieromtrent een betoog voert, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen terugleidings- of verwijderingsmaatregel bevat en dat de RvV in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Verzoeker laat voorts uitschijnen dat de feitenweergave in de bestreden beslissing tendentius, incorrect, beknopt en sec is, alsmede dat hierin belangrijke details worden weggelaten. Hij beperkt zich echter tot het uiten van deze louter algemene en ongefundeerde beweringen, zonder dienaangaande ook maar de minste toelichting te geven. Verzoeker voert geen correcties aan, preciseert geenszins welke feiten tendentius of foutief zouden zijn weergegeven en duidt evenmin welke belangrijke details zouden zijn weggelaten in het feitenrelaas in de bestreden beslissing. Evenmin toont hij aan hoe dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

2.3.5. Verzoeker uit in het onderhavige verzoekschrift verder enkele ernstige aantijgingen ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Zo stelt hij onder meer dat:

“- het Commissariaat-Generaal met haar tendentieuze weergave van de feiten slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond;

- het Commissariaat-Generaal doelbewust op zoek gaat naar tegenstrijdigheden (...) Het Commissariaat-Generaal creëert op die manier zelf tegenstrijdigheden die er niet zijn;

- de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonst om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond;

- het Commissariaat-Generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die haar het best uitkomt. Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn”.

Tevens stelt hij dat het CGVS zich er te gemakkelijk van af maakt.

Verzoeker onderbouwt deze ernstige aantijgingen echter niet en werkt deze niet nader uit. Hij toont niet aan de hand van concrete argumenten of elementen aan dat het CGVS bij de beoordeling van zijn asielaanvraag bevooroordeeld was of deze aanvraag niet eerlijk behandelde. Hij maakt evenmin *in concreto* aannemelijk dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan voorts geen vooringenomenheid en geen gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.6. In zoverre verzoeker op algemene wijze aanhaalt dat asielzoekers het wantrouwen jegens de overheid in hun eigen land vaak meenemen naar de asielinstanties en poneert dat hij deze vrees heeft meegenomen naar België, dient te worden opgemerkt dat hij op generlei wijze aantoonst welke wijze dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin duidt hij *in concreto* hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Bovendien is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er bescherming te verkrijgen inherent het vertrouwen in deze autoriteiten verbonden.

2.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.9. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen toe te schrijven aan een gebrekkige vertaling door de tolk tijdens het interview. Hij laat uitschijnen dat de tolk hem niet begreep en daardoor verschillende zaken gebrekkig vertaalde. Hieraan zouden “wellicht” enkele tegenstrijdigheden te wijten zijn. Verzoeker kan in dit betoog echter geenszins worden gevolgd. Bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd erop gewezen dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Verzoeker gaf meermaals aan de tolk goed te begrijpen en stelde dat hij problemen zou melden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.1, 3). Hij liet echter na dit te doen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de tolk zijn rol op diligente wijze waarnam. Wanneer de tolk verzoeker, doordat deze te zacht sprak, niet goed begreep, nam de tolk immers zelf het initiatief om de interviewer hierop te wijzen.

Hierop vroeg de interviewer verzoeker om luider te spreken, waarna verzoeker zich verontschuldigde en het gehoor werd verdergezet (*ibid.*, p.7-8). Aan het einde van het gehoor bij het CGVS gaf verzoeker uitdrukkelijk aan dat hij alle vragen goed had begrepen en dat hij ook de tolk goed had begrepen (*ibid.*, p.23).

Gezien de tolk zich aldus duidelijk verstaanbaar kon maken aan verzoeker, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen dat de tolk op zijn beurt verzoeker niet zou hebben begrepen. Bovendien formuleerde ook de advocaat die verzoeker bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS nergens enige opmerking inzake de vertaling of communicatie wanneer daartoe de kans werd geboden (*ibid.*, p.23). Uit het gehoorverslag blijkt voorts dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid. Verzoeker beperkt zich in het onderhavige verzoekschrift bovendien tot het opwerpen van voormelde, loutere hypothetische, algemene en ongefundeerde beweringen. Hij toont geenszins aan de hand van concrete elementen aan op welke wijze zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin duidt hij *in concreto* hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Aangaande verzoekers concrete asielmotieven wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“U verklaart dat er in december 2013 twee mannen van Asa'ib Ahl al-Haq in uw winkel kwamen. Ze eisten dat u informatie zou geven over bepaalde personen en ze wensten simkaarten te kopen zonder zich te identificeren. U weigerde met hen samen te werken (CGVS 15/15905, p. 14). Er zijn echter elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten. Zo kan u niet aangeven op welke datum dit incident plaatsvond (CGVS 15/15905, p. 17).

(...)

Bovendien is het weinig aannemelijk dat u, die wist dat de mensen in uw winkel leden waren van Asa'ib Ahl al-Haq (CGVS 15/15905, p. 16), en die de wrede reputatie van deze groepering kende (CGVS 15/15905, p. 5), durfde te weigeren met hen mee te werken. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, zegt u enkel dat u hen niet wilde helpen om anderen kwaad te doen (CGVS 15/15905, p. 17), zonder de onwaarschijnlijkheid van de situatie uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen op de helling gezet.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Het motief inzake de datum van voormeld incident laat hij volledig ongemoeid. Bijgevolg blijft dit onverminderd overeind. Waar verzoeker verder aangeeft dat sommige leden van Asa'ib Ahl al Haq (AAH) alleen opereren, kan dit verder hoegenaamd niet verklaren waarom hij het risico nam om onmiddellijk en botweg te weigeren op hun voorstel in te gaan. Te meer nu zijn bezoekers zich expliciet voorstelden als leden van AAH (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.16), kon hij er immers onmogelijk van uitgaan dat zij dergelijke alleen opererende leden waren. Zelfs indien het zulke leden betroffen, dan nog kan worden aangenomen dat verzoeker bijzonder gevaar liep zodat verwacht kon worden dat hij niet het risico zou hebben genomen om onmiddellijk en botweg te weigeren op hun voorstel in te gaan. Hij had immers eveneens de mogelijkheid om bijvoorbeeld bedenktijd te vragen of om te laten uitschijnen dat hij wel op hun eisen zou ingaan om zichzelf vervolgens in veiligheid te brengen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gesteld wordt:

“De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door uw bewering dat u daags nadien de bedreiging niet meer serieus nam. Later zou u het incident zelfs vergeten zijn (CGVS 15/15905, p. 17). In het licht van de door u gekende reputatie van Asa'ib Ahl al-Haq en hun eis tot samenwerking aan uw adres, is het niet aannemelijk dat u dit incident niet serieus genomen zou hebben en zelfs vergeten zou zijn.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien zij door verzoeker volledig onverlet gelaten worden, door de Raad overgenomen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Over de ontvoeringspoging van uw zoontje verklaart u aanvankelijk dat dat gebeurde toen uw vrouw zich vanuit haar ouderlijk naar de winkel begaf om luiers te kopen. Toen ze terugkeerde zou zij gezien hebben hoe een gemaskerde man uw zoontje bij de hand nam (CGVS 15/15905, p. 14). Kort daarna stelt u echter dat deze ontvoeringspoging gebeurde toen uw vrouw met haar zus stond te praten bij de voordeur van haar ouderlijk huis (CGVS 15/15905, p. 18). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt, ontkent u dat uw vrouw naar de winkel geweest was (CGVS 15/15905, p. 18), zonder evenwel de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bovendien stelt u nog dat uw vrouw even dacht dat uw zoontje bij een kennis was die met hem speelde (CGVS 15/15905, p. 18), wat onaannemelijk is in het licht van uw eerdere bewering dat de man die uw zoontje mee wilde nemen gemaskerd was (CGVS 15/15905, p. 14).

Wanneer u daarop gewezen wordt, zegt u alleen 'Nee' (CGVS 15/15905, p. 18), zonder enige bijkomende uitleg. Deze elementen versterken de ongelooftwaardigheid van uw beweringen."

Verzoeker voert ter weerlegging van voormelde motieven geen dienstige argumenten aan.

Hoe het gegeven dat de winkel dicht bij de ouderlijke woning van verzoekers echtgenote en bij hun eigen woning lag zou kunnen verklaren dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of zijn echtgenote voor de poging tot ontvoering al dan niet naar deze winkel was geweest, kan immers niet worden ingezien. Bovendien laat verzoeker de vaststelling ongemoeid dat hij incoherente verklaringen aflegde over het al dan niet gemaskerd zijn van de persoon die zijn zoon trachtte te ontvoeren.

Ook verzoekers echtgenote legde blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing daarenboven tegenstrijdige verklaringen af over de poging tot ontvoering van verzoekers zoon. Aanvankelijk gaf zij aan dat deze gebeurde toen zij onderweg was naar haar ouders om even verder aan te geven dat deze gebeurde toen zij de woning van haar ouders reeds had bereikt en op het punt stond om naar de winkel te gaan. Dat de woning van haar ouders en hun eigen woning dicht bij de winkel gelegen waren, kan aan deze tegenstrijdigheid hoegenaamd geen afbreuk doen.

Verzoeker legt in het onderhavige verzoekschrift daarenboven verklaringen af die met de verklaringen van zijn echtgenote niet kunnen worden gerijmd waar hij stelt: *"De schoonzus van verzoekende partij zette het op een schreeuwen waardoor heel wat omstanders ter plaatse kwamen. Op die manier werd de ontvoeringspoging verijdeld"* (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.9). Verzoekers echtgenote gaf immers duidelijk aan dat zijzelf het op een schreeuwen zette en dat de ontvoering daardoor werd verijdeld. Tevens verklaarde verzoekers echtgenote, wanneer gevraagd werd: *"Was u toen alleen met uw zoon, of was uw zus of iemand anders van de familie mee?"*, uitdrukkelijk dat zij op dat ogenblik alleen was met haar zoon (administratief dossier, map 'landeninformatie', gehoorverslag verzoekers echtgenote, p.174-18).

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel onverlet laat waar gesteld wordt:

"Gevraagd waarom men uw zoontje wilde ontvoeren, zegt u nog dat één van de mogelijkheden is dat het als reactie was op de aangifte bij de politie (CGVS 15/15905, p. 18). Wanneer opgemerkt wordt dat deze aangifte pas gebeurd kan zijn nadat het incident plaatsvond, en dus geen oorzaak kan zijn geweest, moet u toegeven dat dat klopt (CGVS 15/15905, p. 18-19). Dat u zich in dit element vergist, doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over de ontvoeringspoging van uw zoon."

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien deze door verzoeker onverlet gelaten wordt, onverminderd gehandhaafd.

In de bestreden beslissing wordt verder terecht opgemerkt:

"U legt wel documenten neer waarmee u uw verklaringen over deze ontvoeringspogingen wil ondersteunen. Deze documenten van de politie en van de rechtbank zijn echter onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Irak gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. De bewijskracht van deze stukken wordt nog ondermijnd doordat u, naar de inhoud van de stukken gevraagd, aanvankelijk stelt dat ze over uw eigen ontvoering gaan (CGVS 15/15905, p. 12). Daarmee geconfronteerd, zegt u simpelweg dat u over uw eigen ontvoering geen documenten hebt, zonder de aangehaalde incoherentie uit te klaren. Wanneer om meer informatie over de documenten gevraagd wordt, zegt u nog dat uw vrouw aangifte gedaan heeft. U zou boodschappen aan het doen geweest zijn. U situeert dat in december 2013 (CGVS 15/15905, p. 12). Deze tijdsaanduiding strookt niet met uw latere bewering dat de ontvoeringspoging van uw zoon op 5 januari 2014 plaatsvond (CGVS 15/15905, p. 13). Dat tast niet alleen de geloofwaardigheid van uw beweringen aan, maar tegelijk ook de bewijswaarde van de documenten. De bewijskracht van deze documenten wordt nog verder ondermijnd doordat er in beide stukken sprake is van twee daders, terwijl u en uw vrouw allebei slechts over één ontvoerder spreken."

Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen te ontcrachten. De incoherentie in zijn gezegden omtrent het ogenblik van de aangifte en de beweerde poging tot ontvoering, tracht hij ten onrechte af te doen als 'loutere vergissing'. Het is geenszins onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij zijn asielaanpak op een coherente, duidelijke en chronologisch consistente wijze kan uiteenzetten.

Dat hij zich eenvoudigweg zou hebben vergist omtrent de situering in de tijd van dermate cruciale elementen in dit relaas, kan dan ook niet worden gevolgd. Hoe dan ook onderneemt verzoeker voor het overige niet de minste poging teneinde de voormelde vaststellingen te weerleggen.

De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en volstaan om te besluiten dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de documenten waarmee verzoeker de poging tot ontvoering op zijn zoon wenst te staven.

Verzoeker voert daarenboven geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van de volgende, terecht in de bestreden beslissing opgenomen motieven:

“Over uw eigen ontvoering tenslotte, zijn uw verklaringen evenmin overtuigend. Zo verklaart u in het begin van uw gehoor op het CGVS dat u pas na tien dagen vrij kwam na uw ontvoering (CGVS 15/15905, p. 7), terwijl u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op een later tijdstip tijdens het gehoor op het CGVS telkens stelt dat u de dag na uw ontvoering bevrijd werd (vragenlijst CGVS 15/15905, vraag 5 & CGVS 15/15905, p. 15). Wanneer u de kans krijgt om deze tegenstrijdigheid uit te klaren, houdt u vol dat u op 9 januari ontvoerd werd en daags nadien vrijgelaten werd (CGVS, p. 21). Het vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de tegenstrijdigheid uit te klaren. Dat tast de geloofwaardigheid van uw beweringen aan. Ook uw vrouw spreekt zichzelf, en u, tegen wanneer ze spreekt over uw ontvoering. Zo zegt ze aanvankelijk dat u op 8 januari ontvoerd werd (CGVS 15/30973, p. 11), terwijl ze later, net als u, de ontvoering op 9 januari situeert (CGVS 15/30973, p. 20). Ook deze incoherentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie beweringen.”

Ook de in deze motieven opgenomen tegenstrijdigheden tracht verzoeker immers ten onrechte af te doen als ‘loutere vergissingen’. Indien verzoeker werkelijk werd ontvoerd, was het geenszins onredelijk om van verzoeker en van zijn echtgenote te verwachten dat zij hierover coherente, duidelijke en chronologisch consistente verklaringen zouden afleggen. Dat zij hiertoe niet in staat bleken betreffende een dermate essentieel element in hun asielrelaas als de ontvoering van verzoeker, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit relaas op fundamentele wijze.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat verzoeker ten berde heeft gebracht. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen.

De foto's in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen. Aan foto's kan slechts een relatieve bewijswaarde worden gehecht. Zij betreffen steeds een momentopname en kunnen in scène zijn gezet. Uit de neergelegde foto's blijkt hoe dan ook niet in welke omstandigheden de hierop afgebeelde letsels zouden zijn opgelopen. Gezien niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker aangevoerde asielrelaas, kan aldus niet worden aangenomen dat deze zouden zijn opgelopen in de omstandigheden zoals door hem geschetst.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken stukken in het administratief dossier zijn opgenomen (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Wat verzoeker wenst aan te tonen met de foto bij het verzoekschrift, kan verder niet worden ingezien. Op deze foto wordt, zoals verzoeker stelt, een winkel afgebeeld. Wiens winkel het is, blijkt niet uit deze foto. Zo verzoeker zou wensen aan te tonen dat het zijn eigen winkel betreft, dan kan worden opgemerkt dat verzoekers beroepsactiviteiten in het voorgaande nergens worden betwist.

Inzake verzoeker voormalige werkzaamheden als militair, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Uit uw opmerking dat u jarenlang in het leger actief bent geweest voor de val van het regime van Saddam Hussein, en opnieuw in de periode 2007-2008, kan geen vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde afgeleid worden. U verklaart immers dat u nooit problemen hebt ondervonden omwille van uw werk bij het leger (CGVS 15/15905, p. 10).”

Verzoeker betwist deze motieven niet.

Verzoeker doet tot slot nog gelden dat het een belangrijk element zou betreffen dat hij zijn naam liet wijzigen zodat hij niet langer tot de groepering van de soennieten behoorde.

Hij haalde dit element echter nooit eerder gedurende zijn procedure aan. Verzoeker verklaarde steeds eenduidig een sjiïet te zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3; verklaring DVZ, nr.9). Waar hij gewag maakte van het feit dat zijn naam werd gewijzigd, linkte hij dit eerder bovendien niet aan het feit dat hij daardoor niet meer tot de groepering der soennieten zou behoren. Integendeel verklaarde hij dat zijn naam werd gewijzigd naar aanleiding van een door zijn grootvader gevoerd stamboomonderzoek (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-4). Verzoeker toont overigens niet aan dat zijn voormalige naam een soennitische naam zou zijn. Hoe dan ook formuleerde verzoeker nooit ook maar enig aan zijn naamswijziging gelinkt probleem. Bovendien werd hem aan het einde van het gehoor bij het CGVS gevraagd of hij, benevens de hoger beoordeelde redenen, nog andere redenen had waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Irak. Ook in dit kader maakte verzoeker geen melding van zijn naamswijziging of enige hieraan verbonden vrees (*ibid.*, p.23).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt in deze dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven.

Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker aangehaalde informatie is niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Het Belgische reisadvies inzake Irak is gericht aan reislustige Belgen en vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat (Westerse) toeristen lopen in Irak, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn.

Dat IS nog aanslagen pleegt in Irak en Bagdad, wordt in het voorgaande verder nergens betwist en wordt hierin terdege in rekening gebracht. Het loutere gegeven dat zich nog aanslagen voordoen in Bagdad kan echter niet volstaan om te spreken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zoals reeds hoger werd aangegeven, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van voormeld artikel. Dit is hoger ook geschied.

Verder toont verzoeker geheel niet aan dat de Turkse luchtaanvallen in het Noorden van Irak, gericht tegen de PKK, een invloed zouden hebben op de veiligheidssituatie in Bagdad in Centraal-Irak.

Dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad op heden nog steeds actueel is blijkt uit de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 31 maart 2016 die verweerder neerlegt door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Met de aanslagen waarnaar verzoeker in het verzoekschrift verwijst, wordt in de voormelde informatie overigens uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS